

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

7. ZÁŘÍ 2008

Z obsahu:

Ve společenství svatých
Katecheze Benedikta XVI.
20. srpna 2008
- strana 2 -

Svatí rodiče jedné světice
Paolo Mattei
- strana 4 -

Pán Ježíš
o svých kněžích
Naléhavá výzva
k transformaci
- strana 7 -

Eucharistický život podle
příkladu svatých (16)
- strana 8 -

„Jsem s vámi vždy
přítomen v Eucharistii“
Tereza Tyszkiewiczová
- strana 10 -

Slova Pána Ježíše
k rumunské řeholní sestře
během adorace
v Bukurešti
- strana 11 -

Přípravné modlitby
kněze ke mši svaté (5)
- strana 12 -

8. září: Narození
Panny Marie
- strana 12 -

Juan Do (1604): Narození Panny Marie, Castellammare

Drazí bratři a sestry, Církev obrací každý den naši pozornost k jednomu nebo několika svatým a blahoslaveným, abychom je vzývali a následovali. V tomto týdnu si např. připomínáme některé, kteří jsou velmi drazí lidové zbožnosti. Včera Jan Eudes, který čelil rigorismu jansenistů – jsme v XVII. století – tím, že šířil něžnou úctu, za jejíž zdroje označil Ježíšovo a Mariino Srdce. A dnes si připomínáme svatého Bernarda z Clairveaux, kterého papež Pius VIII. nazval „medový doktor“, protože vynikal tím, že dokázal z biblických textů vydestilovat smysl, který se v nich skrýval. Tento mystik, který toužil žít ponořen do „zářivého údolí“ kontempace, byl donucen událostmi, aby cestoval po Evropě ve službách Církve v potřebách dané doby a kvůli obraně křesťanské víry. Byl nazván také „učitelem mariánským“; nikoliv však proto, že by napsal o Marii mnoho spisů, ale proto, že dokázal vystihnout její podstatnou roli v Církvi a představit ji jako dokonalý vzor mnišského života i každé další formy křesťanského života.

Zítřka si připomeneme svatého Pia X., který žil v pohnutém historickém období. Jan Pavel II. o něm při návštěvě jeho rodného kraje v roce 1985 řekl: „Bojoval a trpěl za svobodu Církve a projevil ochotu obětovat privilegia a pocty, aby se vyrovnal s nepochopením a posměchem, neboť si cenil této svobody jako poslední záruky integrity a soudržnosti víry“ (Ins. Jan Pavel II. VIII, 1, 1985, s. 1818).

Příští pátek bude věnován blahoslavené Panně Marii Královně, což je památka, kterou zavedl služebník Boží Pius XII. v roce 1955 a kterou liturgická obnova II. vatikánského koncilu umístila jako doplněk slavnosti Nanebevzetí, protože obě privilegia tvoří jedno tajemství. Konečně v sobotu budeme prosit svatou Růženu z Limy, první kanonizovanou světlici Latin-

ské Ameriky, jejíž je hlavní patronkou.

Svatá Růžena ráda opakovala: „Kdyby lidé věděli, co to znamená žít v milosti, nebáli by se žádné oběti a snesli by dobrovolně jakýkoliv trest, protože milost je plodem trpělivosti.“ Zemřela v 31 letech v roce 1617 po krátkém životě naplněném strádáním a utrpením na svátek svatého apoštola Bartolo-

Ve společenství svatých

měje, jehož velice uctívala, protože vytrpěl obzvláště bolestivé mučednictví.

Drazí bratři a sestry, den po dni nám tedy Církev nabízí možnost kráčet ve společenství svatých. Hans Urs von Balthasar napsal, že svatí představují nejdůležitější komentář evangelia, jeho každodenní aktualizaci, a proto pro nás představují reálnou cestu, jak dospět k Ježíši. Fran-

couzský spisovatel Jean Guitton je popsal jako „barvy spektra ve vztahu ke světu“, protože každý s vlastní tonalitou a zdůrazněním odráží světlo Boží svatosti. Jak důležité a užitečné je proto úsilí rozvíjet znalost zbožnosti světců vedle každodenní meditace o Božím slovu a synovské lásce k Madoně! Čas prázdnin jistě představuje vhodnou dobu k tomu, vzít do ruky životopis a spisy některého zvláštního světce nebo světice, ale každý den roku nám nabízí příležitost seznámit se důvěrně s našimi nebeskými přáteli. Jejich lidská a duchovní zkušenost představuje svatost nikoliv jako luxus, nikoliv jako privilegium pro několik málo lidí, jako cíl pro normálního člověka nedosažitelný; svatost je ve skutečnosti určení společné pro všechny lidi povolane být Božími dětmi, je to všeobecné povolání pro všechny pokřtěné. Svatost se nabízí všem: přirozeně, ne všichni světci jsou stejní, jak jsem řekl, jsou spektrem božského světla. A není nutně velkým světlem ten, kdo má mimořádné dary. Jsou jimi naopak velmi mnozí, které zná jen Bůh, protože na zemi vedli život zdánlivě nejnornálnější. A právě tito „normální“ jsou obvykle světci Bohu milí. Jejich příklad svědčí o tom, že pouze tehdy, když jsme ve styku s Pánem, jsme naplnění jeho pokojem a jeho radostí a jsme schopni všude šířit jas, naději a optimismus. Když Bernanos, velký francouzský spisovatel, který byl vždy uchvácen ideou světců, uvažoval nad pestrostí charismat, poznamenal, že „každý život světce je jako nový rozkvet jara“. Kéž se to přihodí i nám! Nechme se k tomu přitáhnout nadpřirozeným kouzlem svatosti! Kéž nám tuto milost získá Maria, Královna všech svatých, Matka a Útočiště hříšníků.

Bollettino Vaticano 20. 8. 2008
Překlad -š-

Editorial

Již podruhé ve svých prázdninových katechezích obrací Benedikt XVI. naši pozornost k postavám světců, tedy k těm našim bratrům a sestrám, kteří „září jako hvězdy“ a jsou tak pro nás vůdčím světlem při našem pozemském putování. Jejich zástupy se stále více rozrůstají, protože „v domě Otce je příbytků mnoho“ a patří k nim i místa, která Pán připravil pro nás. Kdykoliv jdeme někam, kde jsme ještě nebyli, velice vítáme, když tam potkáme někoho ze svých dobrých známých, který je tam už „doma“ a dobře se tam vyzná. A takovými známými jsou pro nás právě svatí. Tato „známost“ je ovšem v tomto případě poněkud nesympetrická, protože míra, do jaké známe my tyto naše nebeské přátele, se vůbec nedá srovnat s tím, jak oni znají nás, nemluvě o tom, že je tam bezpočet těch, kteří nás znají velice dobře, ačkoliv my o nich nevíme vůbec nic. Můžeme se však spolehnout na to, že všichni jsou celou svou bytostí a svatostí zainteresováni na tom, abychom jednou všichni zaujali v nebeském království místo po jejich boku.

Oni jsou navíc jako nádherná mozaika, jejímž autorem je sám Duch Svatý, a tato mozaika nejen oslavuje nejvyšší svatého Boha ve třech osobách, ale je také podrobnou mapou

a bezpečným itinerářem cesty vedoucí k našemu konečnému cíli v nebeském království. Je to něco jako velká, nanejvýš názorná ilustrace evangelia, převedeného do zcela konkrétní životní praxe.

Když mluví Svatý otec o tom, že Církev svatá každý den obrací naši pozornost k jednomu nebo více svatým, má jistě na mysli také zkušenosti z původního církevního kalendáře, kde je „závazná památka“ takřka každý den a v takovém případě obrací tradiční liturgie ke světcům všichni svou pozornost a připomíná si je i v případě, že se střetnou s jiným významnějším svátkem. Dobrodiní Motu proprio *Summorum Pontificum* je tedy i v tom, že alespoň někde si připomínáme zajímavé postavy světců, které by jinak upadly zcela do zapomenutí.

Shodou okolností právě v tomto čísle končí série úvah o eucharistické úctě ve svědectvích a konkrétních projevech dřívějších i současných světců a světic. Musíme být opravdu vděční autorům těchto meditací, kteří prokázali velkou erudici v oblasti životopisů svatých a vynesli na povrch poznatky a zkušenosti, o kterých jsme dosud většinou neslyšeli ani nečetli. Jsou to poznatky často překvapující a udivující

Pokračování na str. 13

Naplnění zákona je láska

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo druhého miluje, naplnil zákon!

Děláš dobře, že se opět vracíš do Ježíšovy školy. Na pořadu je téma, které leží božskému Učiteli nejvíce na srdci: mluví o podivuhodných cestách Božího milosrdenství. Krátce předtím, než jsi přišel, vyprávěl Pán o nesmírné radosti, jakou má člověk, který nalezl jednu ze svých ztracených ovcí. A nyní ti chce Pán ukázat jeden způsob, jak lze ztracené ovce zachraňovat. Tentokrát k tobě Ježíš nemluví jako k soukromé osobě. Pokládá tě za člena církevní obce, ale přitom tě respektuje jako individuum.

Vysvětluje ti, jak se máš zachovat k těm, kteří evidentně hřeší. Uvědom si, že totéž platí pro všechny ostatní, jestliže se hříchu dopouští ty. Současně tím poukazuje na význam křesťanského společenství, které ke svému fungování potřebuje nejen vzájemnou lásku a pochopení, ale i pravidla společného soužití.

Pokyny, které nám Pán dává pro případ, že někdo z nás vážně hřeší, svědčí výmluvně o jeho milosrdné velkomyslnosti: naznačuje nám cestu, která má pomoci k nápravě, a to způsobem, který ti může být lidsky nejbližší.

Zhřešíš-li, chce ti nabídnout pomocnou ruku, která ti diskrétně pomůže k návratu, ale také tě chce zapojit do řetězce svého milosrdenství jako napominajícího. Dává ti tak možnost zasloužit se o blaho a spásu svého bratra.

Všimni si, že Ježíš zatím nenazývá zbloudilého hříšníkem, ale bratrem. Rozhovor, který má vést k nápravě, se musí odehrávat v ovzduší opravdové bratrské lásky. Mysli na to, ať už budeš v tom či onom postavení. Jestliže jsi sešel z cesty a tvůj bratr ti domlouvá, nepodkládej mu žádné postranní, tím méně zlé úmysly. I když si snad umíš představit laskavější formu napomenutí, vycházej z toho, že tvůj bratr k tobě přistupuje s upřímnou snahou, kterou mu ukládá jeho láska a pokyn našeho Pána. Plní tak křesťanskou povinnost a navíc jeho poslání není jen jeho soukromou věcí. Přichází k tobě jménem celého společenství. Z Ježíšových slov také vyplývá, že se bratrská povinnost laskavě napomenout nemůžeš vyhýbat tím, že celou věc hned přesuneš na druhé anebo přímo na církevní obec. Pohoršení, které hřích způsobuje, ohrožuje jak te-

be, tak celé společenství. Především však vystavuje vážnému nebezpečí bloudícího bratra. Čím déle bude prodlévat v hříchu, tím těžší se stává obrácení i návrat. Proto bys neměl otálet, čekat na nějakou lepší příležitost nebo dokonce všechno přenechávat náhodě. Tvoje povinnost nemlčet k zjevnému hříchu a pohoršení je tím závažnější, čím větší je tvoje odpovědnost za chybujícího bratra. Cílem tvé domluvy je získat svého bratra. Nejsi tedy jeho soudcem, ale prostředníkem Božího milosrdenství. *Láska bližnímu neublíží.*

Mohou však nastat případy, kdy tato bratrská snaha nemusí být úspěšná. Všimni si, že při neústupnosti viníka stoupá i důraz a přisnost domluvy. Než však dojde k veřejnému napomenutí, má se odbýt opakovaný rozhovor jen za účasti jednoho nebo dvou svědků. Teprve když nic nepomáhá a také důrazně napomenutí církevních představených se mívá účinkem, zbloudilý se svou tvrdostí sám vylučuje ze společenství. Zapamatuj si to pro případ, že by ses sám vážně provinil, a přesto bys chtěl odmítnout službu lásky, kterou ti tvoji bratři nabízejí, a setrval na svém. Představ si živě, jak nebezpečný je stav, kdy lidská hrdost zakalí zrak natolik, že zbloudilý se raději vzdá bratrského společenství než svého sebezalíbení a vlastního hříšného stavu. Pak je ovšem povinností společenství, aby dalo přednost dobru církevní obce před ohledem na jednotlivce. Takové rozhodnutí je vždy bolestné, ale v případě zatvrzelosti je nevyhnutelné. Ježíš mu dává již předem velkou váhu ujištěním, že taková rozhodnutí církevních představených plně respektuje sám Bůh.

Aby sis uvědomil, jakou cenu a význam má křesťanské společenství, zdůrazňuje, že právě ono je tím prostředím, ve kterém má sám zalíbení. Tam, kde bratři a sestry žijí ve shodě a jednomyslnosti s jeho vůlí, přebývá s potěšením uprostřed nich. Sám věčný Otec oceňuje takové společenství především pro Synovu přítomnost. Když se pak jeho Syn připojuje k našim prosbám, Otec je nemůže oslyšet. Opravdové duchovní společenství, které spojuje pevný vztah vzájemné lásky a úcty, je pro své členy samo o sobě dobrou ochranou před zblouděním a těm, kteří přesto upadnou do hříchu, usnadňuje a urychluje cestu k návratu.

Jsi spravedlivý, Pane, a správné je tvé rozhodnutí; jednej se svým služebníkem podle svého milosrdenství.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Vstupní antifona, Ž 119,137.124

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 33,7-9

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš slovo z mých úst, napomeň je mým jménem.

Když řeknu bezbožnému: „Zemřeš!“ a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

2. čtení – Řím 13,8-10

Bratři! Nebuďte nikomu nic dlužni – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání »nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý«, a je-li ještě nějaké přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: »Miluj svého bližního jako sám sebe.« Láska bližnímu neublíží. Naplněním zákona je tedy láska.

Evangelium – Mt 18,15-20

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.

Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi.

Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Obecní úřad Prasklice a Římskokatolická farnost vás srdečně zvou na slavnost **obnovení poutního místa Panny Marie Ochránitelky na Křebech u Prasklic** při příležitosti 230 let od posvěcení původního poutního kostela v sobotu 13. září 2008.

Program slavnosti: 12.00 – vychází procesí s milostným obrazem Panny Marie z farního kostela v Morkovicích do Prasklic ● 13.30 – příchod procesí do Prasklic, pobožnost ve farním kostele ● 13.45 – zahájení slavnosti v Prasklicích, průvod všech přítomných s milostným obrazem Panny Marie na poutní místo Křeby ● 14.45 – požehnání nové kaple s kovaným reliéfem Panny Marie, olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem ● 15.00 – poutní mše sv. za obnovu daru víry pro zdejší kraj.

Hodinář a krajčářka. Tak by se mohl jmenovat románek ze závěru devatenáctého století. Jenže to je skutečný příběh. Příběh dvou manželů, kteří budou brzy vyneseni k účtům oltáře. Bude to druhý případ po manželech Quatrocchiových, které prohlásil za blahosladené Jan Pavel II. v roce 2001. Ale ohlas tohoto blahorečení může být mnohem větší. Jsou to rodiče světice, kterou Pius X. nazval „největší mezi moderními světci“, malé Terezičky od Ježíška. Jejich proces byl zahájen v roce 1957 a nyní dospěl do závěrečné fáze. Již v roce 1994 prohlásil Jan Pavel II. stupeň ctností těchto rodičů za hrdinský, neboť „jsou více hodni nebe než země“, jak napsala Terezička v jednom ze svých posledních dopisů. Teprve nedávno lékařská komise uznala první zázrak, který se udal na jejich přímluvu: náhlé uzdravení v červnu 2002 v nemocnici sv. Gerarda v Monze. Petr Schiloró se narodil s velkou plicní nedostačností, kterou lékaři prohlásili za nevléčitelnou. 3. června schválil papež zázrak a jen několik dnů nato prefekt Kongregace pro svatořečení na konferenci, která se konala ve farnosti Notre Dame ad Alençon u příležitosti 150. výročí jejich sňatku, oznámil, že blahorečení se bude konat 19. října, o světovém dnu misii v bazilice v Lisieux, vedle níž jsou rodiče Terezičky pochováni.

Ludvík Martin, povoláním hodinář a klenotník, pomýšlel v mládí na to stát se mnichem, ale v roce 1845 nedostal povolení vstoupit k benediktinům, dokud se nenaučí latině. Z neznámého důvodu rovněž Zelig byla odmítnuta v klášteře Sester lásky. Ty sloužily v Nové nemocnici v Alençonu. Proto se zaměřila na manželství. K prvnímu setkání s Ludvíkem došlo na mostě Svatého Leonarda. Mladá krajčářka slyšela ve chvíli, kdy šel před ní, jasný hlas, který jí říkal: „Toto je muž, kte-

Svatí rodiče jedné světice

„Stačilo se na něho podívat, abych věděla, jak se modlí světci.“ Tak mluvila Terezička z Lisieux o svém otci Ludvíku Martinovi, který bude brzy blahorečen spolu se svou manželkou Zelií Guérinovou ve sto padesátém výročí jejich sňatku.

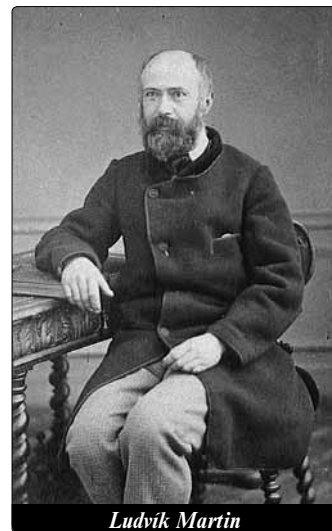

Zelig Martinová

rý je připraven pro tebe.“ Bylo to podobné dny milosti jako ty, během kterých se Neposkrvřená v jeskyni Massabielle usmívala na Bernadettu Soubirousovou. Svatba se konala ve farním kostele v Alençonu po několika

měsících zasnoubení 13. července 1858, tři dny před posledním lurdským zjevením.

Podle této předehty se rozvíjel život těchto manželů, který trval jen 19 let, ponořen do každodennosti jako život každé jiné dobře situované rodiny, ve které všechen čas absorbovala práce a výchova dětí. Jenže tito manželé žili jako křesťané a podle toho plnili povinnosti svého stavu, každý den začínali mší svatou, zachovávali církevní zákony, účastnili se života farnosti a zvláštní důraz kladli na zachování nedělního a svátečního klidu, často se zpovídali a prosili „dobrého Boha“, to byl častý výraz na rtech Zelig, aby jim poslal děti, které by mohli pozvednout „k nebi“. Měli jich devět, čtyřikrát zažili bolest předčasně

Ludvík Martin

smrti, která bohužel v jejich době nebyla výjimkou, a vychovali s láskou pět dcer, které dosáhly dospělého věku. Poslední přišla na svět v lednu 1873. Byla to Terezička. Nelitovali, že byli otevřeni pro děti, které jim Bůh chtěl seslat. V listě příbuzné, kterou rovněž postihla ztráta sotva narozeného dítěte, Zelig napsala: „Jsem zničena, mám srdce tak stísněné, jako bych ztratila své děti, a přece Bůh prokázal velkou milost, protože náš maličký měl čas přijmout křest. Když vidíme tvora v nebezpečí, začíná vždy něco na onom světě. Když jsem zatlačovala oči mých drahých synáčků, zakoušela jsem velmi velkou bolest, ale nelitovala jsem bolestí a trápení, které jsem pro ně prožila. Mnozí mi říkali: – Bylo by lepší, kdybyste je neměla. Nemohla jsem snést takové řeči. Neshledávala jsem, že by moje bolesti a úzkosti byly srovnatelné s věčnou blažeností mých dětí.“

Největším svědectvím jejich svatosti jsou právě dopisy Terezičky, která měla tu milost naučit se velmi rychle důvěře v Boha při pohledu na své rodiče. Na Zelií si zachovala málo vzpomínek. Zemřela totiž na rakovinu v roce 1877, když byla Terezička ještě velmi malá. Ale matčiny dopisy jsou plné vzpomínek na její živé a veselé dětství. „Terezička je někdy opravdu zábavná,“ píše v roce 1876 své druhorozené Pavle, která byla v klášteře. „Dal-

Pamětní pergamen rodiny Martinových

ší den se mě ptala, jestli přijde do nebe. Řekla jsem jí, že ano, pokud bude hodná. Odpověděla mi. „Jistě, a kdybych nebyla hodná, šla bych do pekla...“ ale já bych věděla, co udělat. Letěla bych pryč za tebou, ty bys byla v nebi a držela mě pevně v náruči. Jak by mě dobrý Bůh mohl zatratit? Viděla jsem v jejím pohledu, jak byla přesvědčena, že dobrý Bůh by jí nemohl udělat nic zlého, kdyby byla v náruči své matky.“

Modlitba a důvěra v Boha nebyly v této rodině pouze doporučené. Prožívali je každodenně, pět dcer vdechovalo klima, ve kterém mimořádná formativní moc modlitby byla metodou přirozeně spojenou s každým krokem. „V našem domě měla výchova jako hlavní páku zbožnost. Byla zde liturgie rodinného krbu: večerní rodinná modlitba, mariánské měsíce, nedělní bohoslužby, zbožná četba. Moje matka mě brala na svůj klín, aby mě pomohla připravit se na mé zpovědi, a ona vždy počítala právě s důvěrou svých dcerušek.“

Jak rychle se Terezička naučila této metodě! Když začala dělat první krůčky, vypravuje matka, připadalo jí obtížné vystoupit v domě po schodech. Postavila se na první schod a volala: „Maminko!“ A nepohnula se, dokud maminka neodpověděla: „Ano, moje dítě!“ Teprve pak zvedala nožku a překonávala překážku. „Bylo zapotřebí zavolání a odpovědi na dodání odvahy pro každý schod,“ konstatuje Antonio Sicari, který komentuje tuto epizodu. A dodává: „Později, když se Terezie stala vychovatelkou novicek, učila je, že nejlepší metoda, jak vystoupit k Bohu, je volat ho za každým krokem.“

A tak to dělala Zeliie tváří v tvář obtížím v práci, při nemocech dětí, při každodenních protiventství, při problémech, které celé roky působila třetí z dcer Leonie, uzavřená dívka, introvertní, neučenlivá, s poněkud opožděným chápáním, se kterou

Boží Tělo v Alençonu

dosáhla Zeliie určitého úspěchu až na samém konci svého života. V radostech i bolestech života věděla, že je milovaná, a tuto jistotu jako osmózou sdělovala také srdcím svých dcer: „Slečna X,“ píše Pavle, „mi přišla podat tvé zprávy. Řekla mi, že jsi vyrostla, a já mám z toho radost. Tato slečna je velmi hodná osoba, bohužel má tak liberální názory. Věřím, že jednoho dne se změní, protože je příliš dobročinná, než aby Bůh dovolil, aby měla takový závoj na očích. Její bratr jindy řekl: ‚Bůh se o nás nestará.‘ To uvidí, jestli se o ně Bůh nestará. Bolí mě, že tak dobří přátelé mají takové city. Já to vím velmi dobře, že dobrý Bůh se o mne stará. Přesvědčila jsem se o tom mnohokrát ve svém životě a mnoho vzpomínek na to nikdy nevytřídím z mé paměti.“

Tato schopnost dovede Zeliie k tomu, že přijme zprávu o své

těžké nemoci ve 45 letech jako matka pěti dcer, aniž by upadla do zoufalství. „Dobrý Bůh mi dal tu milost, že se neděším a jsem klidná, skoro šťastná a neměnila bych svůj osud s žádným jiným. Jestliže dobrý Bůh bude chtít, abych se uzdravila, budu velice šťastná, protože v hloubi duše toužím žít: bolí mě opustit svého manžela a své dcery. Ale na druhé straně si říkám: - Jestliže se neuzdravím, je to asi proto, že je lepší, abych odešla. ... Nicméně udělám všechno možné, abych získala zázrak. Počítám s poutí do Lurd, ale jestli se neuzdravím, budu se snažit, abych při návratu zpívala stejně.“

Zeliie se nedočkala očekávané milosti. Ve věku 54 let musel Ludvík přijmout úkol vést dále dům, když prvorozená dcera Maria měla 18 let a Terezie sotva 4 a půl. To byl důvod, proč se rozhodl přestěhovat do Lisieux,

kde byl Zeliin bratr Isidor, a nabídnout dcerám mateřskou péči příbuzné Celyny Fournetové, přítelkyně jeho manželky. U Terezie jsou vzpomínky na toto období mimořádně živé, protože jako nejmenší v domě byla zahrnována od otce zvláštní láskou. Jí věnoval večerní procházky s návštěvou Nejsvětější Svátosti, s ním trávila odpoledne při lovu ryb na břehu řeky a jí patřilo poslední políbení po večerní modlitbě před sochou Panny Marie, která byla tak drahá Zeliie i Ludvíkovi. Proto si ji z Alençonu přinesli s sebou. Tereziino srdce se tak znovu otevřelo, překonalo postupně bolest z maminčin-

Tereza - malá královnička

ny smrti, která ji učinila z počátku poněkud křehkou se sklonem k pláči a melancholii, a objevila v očích tatínka lásku, která ji vedla přirozeně k Bohu a rozšiřovala prostor pro charitativní lásku: „Během procházek s tatínkem ho těšilo, když mě mohl poslat s almužnou k chudákům, které jsme potkávali. Jednoho dne jsme viděli jednoho, který se s námahou vlekl o berlích, šla jsem k němu, abych mu dala peníz, ale on se necítil dost chudý, aby přijal almužnu. Podíval se na mě se smutným úsměvem a odmítl přijmout, co jsem mu nabízela. Nedokážu popsat, co se ve mně dělo, chtěla jsem mu pomoci, potěšit ho.“

Tatínek mi koupil pamlskek, měla jsem velkou chuť dát mu ho, ale neměla jsem odvahy, ale chtěla jsem mu dát něco, co by nemohl odmítnout, protože jsem

Hodinářství pana Martina

k němu cítila tak velkou sympatií. Tu jsem si vzpomněla, že jsem slyšela, že v den prvního svatého přijímání dostane člověk všechno, co si žádá. Ta myšlenka mě utěšila, i když jsem ještě neměla ani šest roků, ale řekla jsem si. Budu se za mého chudáka modlit v den prvního svatého přijímání. Dodržela jsem svůj slib o pět let později a doufám, že Pán vyslyšel mou modlitbu, kterou jsem k němu vyslala za jeden z jeho trpících údů.“

Nemůžeme na těchto několika málo stránkách nevzpomenout na *Dějiny duše* a rozpoznat v nich postavu Ludvíka, milost stavu, která mu dovolila formovat bez mnoha slov, pouze příkladem onoho ducha důvěry v Boha, který tak charakterizuje Terezii: „Svatky! Kolik vzpomínek je v tomto slově! Svatky jsem tolik milovala. Milovala jsem především procesí s Nejsvětější Svátostí. Svatky! Jestliže ty velké byly řídké, každý týden mě přiváděl k jednomu, který byl mému srdci drahý: neděle. Jaký den to byl, neděle! Byl to Boží svátek, den odpočinku. Celá rodina šla na mši. Celou cestu a dokonce i v kostele královnička držela otce za ruku a měla místo vedle něho. Když bylo

kázání, museli jsme najít dvě sedadla velice blízko sebe. To nebylo snadné, protože všem se to velice líbilo vidět tak krásného starce s tak malou dceruškou, že lidé se stlačili, aby nám udělali místo. Když kazatel mluvil o svaté Terezii, tatínek se ke mně naklonil a řekl mi tiše: ‚Dobře poslouvej, moje královničko, mluvím o tvé svaté patronce.‘ Poslouchala jsem skutečně, ale dívala jsem se více na tatínka než na kazatele, jeho krásná tvář mi říkala tolik věcí! Často se jeho oči plnily slzami, které se s velkým úsilím, ale zbytečně snažil zadržet.“

Nejmladší dcera Terezie

Terezie trvá především na slově *dívat se*, když mluví o otci: „Co mohu říct o zimních večerech, především těch nedělních? Jak to bylo pro mě sladké po partii dámy sedět spolu s Celinou tatínkovi na klíně. Pak jsme sestoupili ke společné modlitbě a ta nejmenší královna byla sama vedle krále: stačilo dívat se na něho, abychom věděli, jak se modlili svatí...“

Je třeba říct, že Terezie se nikdy necítila svatou, ale vždy se cítila jako dcera světců. Tak se mohla vyjádřit v jednom dopise otci, když byla již v Karmelu: „Když myslím na tebe, myslím přirozeně na dobrého Boha.“

Připadlo to Ludvíkovi, aby mezi léty 1882 a 1887 doprovodil tři své dcery k bráně Karmelu v Lisieux: Pavla, která byla adoptivní matkou Terezie, tam vstoupila jako první. Prvorozenná Marie čtyři roky po ní a na-

Rodina Martinova

konec Terezie, pro kterou přinesl otec největší obět, když po Marii dostala povolení obléci hábit v 15 letech. Při té příležitosti mu jeden přítel řekl: „Abrahám Vás nemá čemu učit. Udělal byste to jako on, kdyby vám Bůh dal příkaz obětovat královničku...“ On ihned odpověděl: „Ano, ale přiznávám, že bych zvedal meč pomalu a čekal bych na anděla a beránka.“

A právě od něho jsme se naučili, jak vidět život z lepší stránky, která nám nebude odňata. V roce 1885 se vydal na cestu, která měla být jeho poslední putí s cílem ve Svaté zemi, a pokračoval tak v tradici, která mu byla drahá. Manželka a dcery ho často viděly odjíždět s holi v ruce – jednou do Chartres, jindy do Paříže, aby se zde modlil ve svatyni Panny Marie Vítězné. Při jedné takové příležitosti napsal

„...Pak jsme sestoupili ke společné modlitbě a ta nejmenší královna byla sama vedle krále: stačilo dívat se na něho, abychom věděli, jak se modlili svatí...“

z Konstantinopole Marii: „Nakonec má Marie, moje veliká, moje první, pokračuje ve vedení mého oddílu lépe, než by toho byl schopen tvůj rozumnější a starý otec, který už má dost všech krás, které ho obklopují, a sni o nebi a nekonečnu.“ Tak obohatil slova, která Zelig napsala jedné příbuzné, když už si byla vědoma své těžké nemoci: „Hle, uplynul tak ještě jeden rok... Pokud jde o mne, neoplakávám ho,

čekám netrpělivě na konec dalšího; nicméně nemám mnoho důvodů, abych se těšila, když vidím, jak se čas zrychluje, ale jsem jako děti, které se nestarají o zítřek: čekám vždy štěstí.“

V posledních letech svého života, když obětoval Bohu všechny své dcery – i Leonie a Celie vstoupily do kláštera po jeho smrti –, měl se vyrovnat se zkouškou, která ho přivedla postupně ke ztrátě mentálních schopností a do sanatoria v Caen. Když se střídaly světlé momenty s dlouhými krizemi, snažil se obětovat vše dobrému Bohu a přijímal s láskou tyto bolestné podmínky, on, který byl vždy velmi aktivní a podnikavý: „Byl jsem vždy zvyklý poroučet a nyní jsem přinucen poslouchat. Je to tvrdé. Ale vím, že tuto zkoušku mi dal dobrý Bůh. Nikdy jsem v životě neměl pokoření, potřeboval jsem aspoň jedno.“

Když v roce 1894 zemřel, Terezie napsala: „Smrt tatínka na mě nepůsobí jako smrt, ale jako opravdový život, nacházím ho znovu po šesti letech nepřítomnosti, cítím ho vedle sebe, že se na mě dívá a chrání mě.“

Snad jejich svatost nemá mimořádný charakter jako u Terezie. Ale k tomu, abychom řekli, za kolik dluží Terezie svým rodičům, stačilo svědectví Ludvíkova přítele Cristofora Desrozierse, který v roce 1899, poté,

co přečetl *Dějiny duše*, napsal: „Není to bez živé emoce, že jsem zde našel fyzicko-morální portrét drahého Ludvíka, jednoho z lidí, kterého jsem na světě nejvíce miloval. Nenašel jsem nikdy větší srdce, ani velkodušnější duši a pochází to jistě od něho, že sestře Terezii od Dítěte Ježíše přísluší vznešenost jeho citů.“

Z 30giorni 6-7/2008
přeložil -lš-

PŘIDEJ SE KE SVATÝM!

Jen svatí zachrání svět.
Ti, kteří spěchají, ho znetvoří.
Ti, kteří nenávidí, ho zničí.
Ti, kteří hýří, ho vyprázdňují.
Ti jen zdatní ho nezachrání.
A narušíví zhásejí světlo.
Ti, kteří přináší pokoj,
budují dům.
Ti, kteří obětují sebe, ho zdobí.
Ti, kdo slouží Bohu,
žehnají čas.
Ti, kteří konají pokání,
utišují bolest.
I ty se zapoj! Jsi zván!
Přidej se ke svatým!

Kdo Boha ve svém srdci opravdu miluje, zůstává vždy živoucí a mladý – skrze živého a nesmrtelného Boha.

Pán Ježíš o svých kněžích

Je to Duch Svatý, kdo uskutečňuje přetvoření kněze v Krista skrze své dary a ctnosti

NALÉHAVÁ VÝZVA K TRANSFORMACI

V srdci kněze, který se přetváří ve mne, se božské ctnosti zdokonalují a giganticky rostou, osvětlují jeho srdce jako zářící reflektory, rozohňují je a pozvedají od pozemských věcí k věcem duchovním a božským.

Já ani jako člověk ani jako Bůh nepotřebuji tyto ctnosti, které pramení pro člověka jako výron božství, které božství samo nepotřebuje. Bůh je však stvořil pro dobro duší jako nezbytnou podmínku ke spáse. Ale Bůh sám nepotřebuje ani víru, ani naději, ani lásku, protože On sám je těmito ctnostmi.

Víra je jako tavicí kelímek člověka, je to prověrka, kterou Bůh jako svrchovaný Pán určil, aby se člověk podřídil soudu jeho Všemohoucnosti a jeho Slovu a vzdával tak úctu jeho božství.

Naděje je ctnost, která pozvedává: působí, že pohled duše se upíná k božským věcem, které sice nevidí, ale má jistotu, že jednoho dne jich dosáhne. Je to ctnost, která v sobě obsahuje důvěru, která má svůj opěrný bod v nebi, aby nelétala nízko, aby se nenechala zahltit prachem země. Je to ctnost toho, kdo trpí, aby vlévala do duše jistotu Boží dobroty, která podněcuje k důvěře a pokoji. Je to ctnost, která dodává odvahu, hlad a žízeň po božských věcech, po samotném Bohu.

Vlastností lásky je, že spojuje mezi sebou víru a naději, miluje slepě a miluje vědomě, ale s božským bláznovstvím, se svatou odevzdaností, s absolutním sebe-darováním a s plnou vůlí.

Láska všechno objímá, nade vše věří ve všem Bohu, kterému slouží, kterého vlastní, kterému náleží, na kterém závisí, ona mi-

luje a bude milovat v bolesti jako v radosti, až se zcela ztratí v této bezedné hlubině lásky.

Nuže kněz, který se přetvoří ve mne, má tyto ctnosti v nejvyšším stupni dokonalosti, jaký je možný na tomto světě.

A co mám říct o darech, kterými Duch Svatý obohacuje duše kněží, když jsou učenliví a poddajní jeho působení, které je přetváří ve mne? Člověk nemá vůbec představu o charismatech, jimiž Duch Svatý zdokonaluje a zdobí duši kněze, aby byla odleskem mé duše, ve které Bůh uložil všechny své tajné poklady, půvaby se zářící božskou velkomyslností.

Tak odplácím i maličké oběti pro mne přinesené. Žádám vždy málo, abych mohl dát mnoho, a jsem to vždy Já, který skrze toto málo podporuji úsilí duše, abych pak mohl odměnit s božskou štědrostí úsilí a vůli kněze, jeho lásku.

Lidská vůle je láska a je to právě láska spontánní, která se mi líbí, kterou požadují, kterou hledám, kterou nemohu mít, pokud mi ji člověk nedaruje.

V ZÁŘÍ A ŘÍJNU PŘIBUDE ŠEST BLAHOŘEČENÝCH

Papežský úřad pro liturgické slavení zveřejnil termíny obřadů blahorečení, které proběhnou v září a říjnu. Nových blahorečených bude celkem šest.

Vincenza Maria Poloni, zakladatelka Institutu Sester Milosrdenství, která žila v 19. století, bude blahorečena 21. září ve Veroně. **Otec Michal Sopočko**, polský diecézní kněz, který byl zpovědníkem sv. Faustiny Kowalské a odešel na věčnost roku 1975, bude beatifikován o týden později, tedy 28. září v polském Białystoku. Kněz a zakladatel kongregace Sester misionářek Neposkvrněné Královny pokoje, **Francesco Pianzola**, bude blahorečen v italském Vigevanu 4. října. Tentýž den bude v Terstu za blahoslaveného prohlášen také otec **Francesco Bonifacio**, kterého v roce 1946 zabili Titovi milicionáři.

A beatifikace rodičů sv. Terezie od Dítěte Ježíše, tedy **Ludvíka a Zelie Martinových**, se bude konat v Lisieux v bazilice sv. Terezie od Dítěte Ježíše 19. října, na Misijní neděli.

Conchita Armida

Který z mých kněží, který pozná tyto božské poklady, jaké v sobě obsahuje jeho transformace ve mne, nevyvalí všechno úsilí, všechn zápal své duše, aby jí dosáhl, pokud to záleží na něm, a to nikoliv ze svého zájmu, ale z ryzí lásky, jen pro vědomí, že je mým dlužníkem, který pochopil, že si ho vyvolila má láska?

Člověk by musel být bez srdce, aby nepřijal to, co svěřuji v těchto sděleních; jedná se přece o hlas Otce, Syna, Bratra; hlas Boha, který se chce navždy spojit s kněžími v nevýslovnou jednotu, tu nejvyšší, jaká může existovat na zemi a dokonce i v nebi: sjednocení se mnou skrze mne, účast na dokonalé Jednotě Trojice.

Svůj záměr jsem vysvětloval kněžím různým způsobem. Dal jsem jim poznat mé tužby, mé živoucí dychtění po jejich dokonalosti. Nyní už zbývá jen to, aby

naslouchali mému hlasu a netvářili se, jako že neslyší tuto láskyplnou výzvu, protože když jí pohrdnou, budou mi muset z toho skládat účty.

Řekl jsem již, že se chci vrátit na zemi, ale mysticky vtělený v mých svatých kněžích, v kněžích, kteří jsou Maria, přetvoření ve mne. Silou Ducha Svatého chci obnovit nejen tvář země, ale také dezorientovaná srdce.

Já jsem Vzkříšení a Život a chci přijít, abych znovu probudil a vytáhl z hrobu neřestí tolik duší mrtvých skrze hřích. Chci přijít, abych probudil duše, které usnuly a zlenivěly pod narkotiky smyslnosti a neřestí.

Chci vykoupit, chci spasit, chci, aby svět našel nový rozlet, aby božské ctnosti, v mnoha duších vyhaslé, se vrátily a osvěcovaly cestu, která vede k nebi.

Nuže všechno to, co chci udělat s dušemi, chci udělat především v mnoha mých kněžích, kteří jsou ve stavu, že utíkají z mé náruče, ba co více, z mého Srdce, aby se zatratili.

Ale ne! Můj hlas je hlasem lásky, milosrdenství a odpuštění: je to hlas Otce, Matky, Ježíše Boha a Člověka, který nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a byl živ. Jsou to výrazy bolesti Ježíše, který nařiká, který pláče nad nešťastnou situací mnoha kněží, bolesti, která chce roztrhnout své útroby a v nich je ukrýt, vyléčit jejich rány a zachránit je. To je to, co chce tvůj Ježíš.

Proste Ducha Svatého, aby se dotkl těchto kněžských srdcí, aby je do mne vložil, aby mi je vrátil čisté, očištěné, posvěcené, abych utišil svou žízeň Člověka-Boha a abych je obětoval Otci, který čeká na tuto spásnou obnovu a naléhavě žádá, a které mu chci z celé duše darovat. (CC 50, 359-367)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova,
Řím 2008, str. 432-435*

Přeložil-lš

Akdo je to kněz? Je to „muž Boží“ (2 Tim 3,17). Ve skutečnosti je to sám Bůh, kdo si ho vybírá, povolává ho ze středu lidí zcela zvláštním povoláním („Nikdo nepřijímá tuto čest sám od sebe, ale jen ten, kdo je Bohem povolán“ – Žid 5,4) a oddělí ho od ostatních (oddělen pro evangelium – Řím 1,1), poznamená ho zvláštním znamením, které bude trvat věčně („kněz navěky“ – Žid 5,6), vybaví ho božskou mocí služebního kněžství, aby byl zasvěcen jen Boží věci: Kněz je „vybrán z lidí a ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy“ (Žid 5,1-2).

Kněžským svěcením je kněz posvěcen na duši i na těle. Stává se bytostí zcela svatou, utvářenou podle Ježíše, velekněze. Proto je kněz pravým prodloužením Ježíše; účastní se stejného povolání a poslání jako Ježíš: ztělesňuje Ježíše v nejdůležitějších úkonech všeobecné spásy (v božském kultu a evangelizaci). Je povolán, aby ve svém životě reprodukoval celý Ježíšův život: život panenský, chudý, ukřižovaný. Pro tuto svou shodu s Ježíšem je „služebníkem Kristovým mezi pohany“ (Řím 15,16), vůdcem a učitelem duší (Mt 28,20).

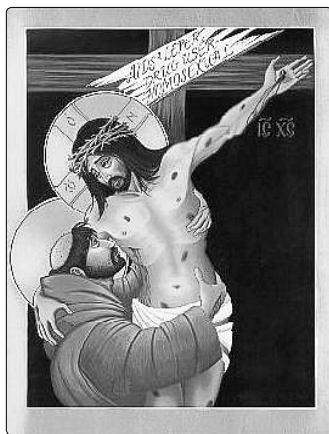
Svatý Řehoř Naziánský píše: „Ten, který byl včera ztracen v lidu, stává se jeho učitelem, jeho vůdcem, doktorem svatých věcí a hlavou svatých tajemství.“ Děje se tak dílem Ducha Svatého, proto kněz „není člověk, není anděl, není archanděl, nemá stvořenou moc, ale má Ducha Svatého a ten ho vybavuje kněžstvím“ (sv. Jan Zlatoústý). Duch Svatý utváří duši kněze podle Ježíše, vtěluje Ježíše do něho, takže „kněz u oltáře jedná Kristovým jménem“ (sv. Cyprián) a „je pánem nad celým Bohem“ (sv. Jan Zlatoústý). Nesmí nás proto udivovat, že kněžská důstojnost je považována za „nebeskou“ (sv. Kasián), „božskou“ (sv. Dionýsius), „nekonečnou“

Eucharistický život podle příkladu svatých (16)

TEN, KOHO NÁM JEŽÍŠ DARUJE

Kdo pro nás připravuje Ježíše a daruje nám ho? Je to kněz. Kdyby nebylo kněží, nebylo by ani mše svaté, ani svatého přijímání, ale ani reálné přítomnosti ve svatostáncích.

(sv. Efrém), „uctívanou s láskou samými anděly“ (sv. Řehoř Naziánský), takže „když kněz slaví božskou oběť, anděl stojí při něm, zpívají hymnus chvály ke cti toho, který se obětuje“ (sv. Jan Zlatoústý). A to všechno se děje při každé mši svaté!

Víme, že svatý František z Assisi se nechtěl stát knězem, protože se pokládal za příliš nehodného k tak vznešenému povolání. Měl ke kněžím tak velkou a zbožnou úctu, že je pokládal za své „Pány“, protože v nich viděl jen „Božího Syna“ a jeho láska k Eucharistii se slévala s láskou ke kněžím, které líbal vždy na kolenou s velkou zbožností. Líbal i jejich nohy a stopy, kdy kněz kráčel.

Úcta k posvěceným kněžským rukám, které věřící s úctou líbají, byla v Církvi vždy. Stačí pomyslet na doby pronásledování v prvních staletích, kdy zvláštní trest spočíval v tom, že kněžím a biskupům byly uřaty ruce, aby nemohli proměňovat a žehnat. Křesťané tyto uřaté ruce sbírali a uchovávali jako relikvie mezi vonnými látkami. Políbení kněžské ruky je výrazem zvláštní víry a lásky k Ježíši, kterého kněz ztělesňuje. Čím více je této víry a lásky, tím více jsme nutkáni, abychom poklekli před knězem, líbali ony ruce, které jsou „svaté a ctihodné“ (mešní kánon), ve kterých je Ježíš každodenně s láskou přítomen. „Ó, jak je vznešená důstojnost kněze,“ volá svatý Augustin, „v jehož rukou se Boží Syn vtěluje jako v lůně Panny!“ A svatý farář Arský říkal: „Velká hodnota se přikládá předmětům, které byly vloženy v Loretu do misky svaté Panny a Ježíška. Ale kněžské prsty, které se dotýkají vznešeného Těla Ježíše Krista, které jsou ponořeny do kalicha, kde byla jeho Krev, do pyxidy, kde bylo jeho Tělo, nejsou snad ještě cennější? Snad jsme na to nikdy nepomysleli, ale je tomu tak.“

Ctihodná Kateřina Vanni viděla v extázi anděly, kteří během mše svaté obklopovali kněžské ruce a drželi je v okamžiku pozvedání Hostie a kalicha. Umíme si vůbec představit, s jakou úctou a vroucností líbala tyto ctihodné ruce?

Svatá Hedvika, královna, se každé ráno účastnila mše svaté slavené ve dvorní kapli a byla vždy velice vděčná a aktivá ke kněžím, kteří ji sloužili: zvala je dovnitř, líbala jejich ruce s největší úctou, připravila jim pokrm a jednala s nimi s největší úctou. Slyšali ji, jak volá: „Buď požehnan ty, který jsi dal Ježíši sestoupit z nebe a daroval jsi mi ho!“

Pasquale Baylon byl vrátným v klášteře. Pokaždé, když přišel kněz, svatý bratr poklekl, políbil mu obě ruce. Říká se o něm jako o svatém Františkovi, že byl „ctitelem posvěcených kněžských rukou“. Pokládal je za schopné vzdálit zlo a přivolat dobro těm, kteří se jich dotýkají s úctou, protože jsou to ruce, jimiž si slouží Ježíš.

A nebylo to povzbuzující vidět, jak se P. Pio snažil políbit s láskou ruce některého kněze, a chápal se jich dokonce zcela nečekaně? A co říci o služebníku Božím Donu Dolindovi Ruotolovi, který nepřipouštěl, že by mu některý kněz mohl odmítnout „lásku“, že políbí jeho ruce?

Ostatně měli bychom vědět, že Bůh tuto úctu často odměnil pravými zázraky.

V životě svatého Ambrože čteme, že jednoho dne hned po slavení mše svaté se k němu přiblížila jedna ochrnutlá žena, která chtěla políbit jeho ruce. Ta ubohá žena vkládala velkou víru do těchto rukou, které proměnily Eucharistii: a byla ihned uzdravena. Totéž se stalo v Beneventu. Jedna žena, ochrnutá 15 let, žádala papeže Lva IX., aby mohl vypít vodu, kterou použil na umytí svých prstů při mši svaté. Svatý otec vyhověl nemocné v této pokorné žádosti, podobné ženě kananejské, která prosí-

la Ježíše o „drobty, které padají ze stolu pánu“ (Mt 15,27). I ona byla ihned uzdravena.

Víra svatých je opravdu obrovská a účinná. „Žili z víry“ (Řím 1,17) a působili skrze víru a s láskou, která neklade meze, když se jedná o Ježíše. A kněz pro ně nebyl nic více a nic méně než Ježíš. „V kněžích vidím Božího Syna,“ říká sv. František z Assisi. „Pokaždé, když vidíte kněze,“ říká svatý farář Arský, „myslete na Ježíše!“ Marie Magdalena de Pazzi totiž, když mluvila o některém knězi, říkala „ten Ježíš“. A proto svatá Katerina Sienká a svatá Terezie od Ježíše líbaly zemi, kudy prošel kněz. Ba co více, svatá Veronika Giuliani jednoho dne, když uviděla kněze, jak sestupuje ze schodů kláštera, aby zanesl svatě přijímání nemocným, šla po kolenou po těchto schodech a políbila každý z nich. To je láska!

Svatý farář Arský říká: „Kdybych potkal kněze a anděla, nejdříve bych pozdravil kněze a pak anděla... Kdyby nebylo kněze, nic by nám nepomohlo Ježíšovo utrpení a smrt... K čemu by byla skříň plná zlata, kdyby nebylo nikoho, kdo by ji uměl otevřít? Kněz má klíče od nebeských pokladů...“ Kdo dává Ježíši sestoupit do bílých hostií? Kdo vkládá Ježíše do našich svatostánků? Kdo dává Ježíše našim duším? Kdo očisťuje naše duše, aby mohly přijmout Ježíše? Kněz, jen kněz. On je „služebník svatostánku“ (Žid 13,10), služebník smíření (2 Kor 5,18) a „služebník Ježíše pro bratry“ (Kol 1,7) a „správce Božích tajemství“ (1 Kor 4,1). Jaké příběhy by bylo možno vyprávět o hrdinských kněžích, kteří obětovali sami sebe, aby mohli darovat Ježíše bratřím! Připomeňme si alespoň jednoho z mnoha.

Před několika lety v jedné britské farnosti umíral starý kněz. Ve stejnou dobu umíral také jeden z jeho farníků, který byl nejvíce vzdálen od Církve. Ubohý farář se nemohl hýbat, poslal tedy kaplana a zdůraznil mu, aby

připomněl umírajícímu, že jednou slíbil, že neumře bez svatých svátostí. „Ale já jsem to neslíbil Vám, ale faráři,“ vymlouval se nemocný. Kaplan musel odejít a říct to faráři. Ten neodmítl, i když věděl, že mu zbývá jen několik hodin života. Prosil, aby ho zanesli do hříšnickova domu. Přišel tam, stačil ho vyzpovídat a podal umírajícímu Ježíše. Pak mu řekl: „Na shledanou v ráji!“ Na nosítkách ho donesli zpět na faru. Když přišli, zvedli pokrývku, ale farář se již nehýbal – vydechl naposled.

Mějme úctu ke kněžím a budme vděční, že nám Ježíš daroval, ale především se modleme za jejich nejvyšší poslání, a to je stejné poslání jako Ježíše: „Jako mne poslal Otec, i já posílám vás“ (Jan 20,21). Božské poslání, z kterého jde závrať a šilinství z lásky, jestliže je domyslíme až do konce. Kněz se podobá Božímu Synu (Žid 7,3) a svatý farář Arský říkával, že „jen v nebi změří svou velikost. Kdyby ji poznal na zemi, zemřel by nikoliv hrůzou, ale láskou. Po Bohu je kněz vším.“

Ale tato nesmírná velikost nese s sebou nesmírnou odpovědnost, která tíží ubohé lidství kněze. Lidství ve všem totožné s každým jiným člověkem. „Kněz,“ říká svatý Bernard, „je podle přirozenosti jako každý jiný člověk, důstojností je větší než kterýkoliv jiný člověk na zemi, chováním musí být podobný andělům.“

Božské povolání, vznešené poslání, andělský život, vrcholná důstojnost, nekonečná tíže... v ubohém lidském těle! Správně to říkal služebník Boží Don Eduard Poppe, sám obdivuhodný kněz: „Kněžství je kříž a mučednictví.“

Pomysleme na tíži odpovědnosti za spásu duší svěřených knězi. On se musí starat o to, jak přinést víru nevěřícím, jak obrátit hříšníky, jak zanítit vlažné, aby podnikl vždy výše dobré, aby krácel ve stopách světců. Ale jak to může všechno vykonat, když nebude opravdu „jeden“ s Ježíšem? Proto Pater Pio říkal: „Kněz je buď svatý, nebo démon.“ Buď posvěcuje, nebo ničí. Jak nevyčísitelnou zhoubu působí kněz, který profanuje své povolání nevhodným chováním nebo když přímo šlape po svém zasvěceném stavu jako povolání od Ježíše (Jan 15,16)?

Je zapsáno v kanonickém procesu, že svatý farář Arský proléval hojné slzy, když myslel na nevděčnost kněží, kteří neodpovídají svatosti svého povolání. A P. Pio z Pietrelciny popsal úzkostná vidění o strašném Ježíšově utrpení kvůli nehodným a nevěrným kněžím.

Víme, že svatá Terezička, andělská karmelitánka, obětovala poslední svatě přijímání před smrtí na tento vznešený úmysl: aby se vrátil zbloudilý kněz, který zradil své povolání. A tento

kněz zemřel jako kající a vzýval Ježíše.

Víme, že je nemálo duší, zvláště panenských, které se nabídl jako oběť za kněze. Jsou to Ježíšovy duše, vyvolené zcela zvláštním způsobem. Ale modleme se i my za kněze, za ty, kteří jsou v nebezpečí, i za ty nejstatečnější, za zbloudilé i za ty, kteří jsou pokročili v dokonalosti.

A zvláště, když vidíme kněze u oltáře, modleme se k Panně Marii slovy ctihodného Karla Giacinta: „Drahá Panno Maria, půjč své srdce tomuto knězi, aby mohl slavit mši svatou důstojně.“ Anebo ještě lépe, modleme se, aby každý kněz mohl napodobit svatého Kajetána, který se při přípravě na mši svatou tak důvěrně spojoval s Marií, že se o něm říkalo: „Slouží mši svatou, jako by byl Ona.“

A opravdu, jako Maria brala v Betlémě Ježíška do rukou, tak ho kněz přijímá do rukou při mši svaté. Jako Maria obětovala Ježíšovu oběť na Kalvárii, tak obětuje kněz neposkvrněného Beránka na oltáři. Jako Maria dala Ježíše lidstvu, tak ho nám kněz dává ve svatém přijímání. Správně říká svatý Bonaventura: „Každý kněz by se měl u oltáře zcela identifikovat s Marií, protože tak jako skrze ni nám bylo dáno toto nejsvětější Tělo, tak je svými rukama má obětovat.“ A svatý František z Assisi říkal, že Panna Maria představuje pro všechny kněze zrcadlo svatosti vzhledem k těsné blízkosti mezi vtělením Slova v Marii a eucharistickým proměněním v rukou kněze.

Překlad -lš-

Protože měla obyčej účastnit se denně mše svaté a v Predealu není kostel, chodila do Brašova, kde se pravidelně konaly bohoslužby. Navázala kontakt s farářem a ten ji seznámil s jednou farnicí původem z Polska a tak začalo přátelství a spolupráce Anny Jasielské s polskými krajany a Církví v Rumunsku.

Poláci se usadili v severním Rumunsku na Bukovině, v oblasti barevných kostelíků a klášterů, hlavně v době rakouského záboru, ale ani později nechyběli při budování ropných středisek. Po vypuknutí 2. světové války emigrovala do Rumunska polská vláda a vojenské velitelství a byli zde internováni.

Ještě jedna červená karta pro Církev

Za vlády komunistů prožívala Církev v Rumunsku různé formy pronásledování, ale nejvíce trpěla rumunská církev uniatů patřící k unii, která vznikla v Alba Julia r. 1698 a byla svázána se Svatým stolcem v Římě. Rumunští katolíci jsou převážně uniaté, proto s nimi rumunská vláda jednala jako s odstěpenci od pravoslavné církve. Pronásledování začalo v roce 1948, kdy rumunští biskupové vyhlásili protest proti nové ústavě, která omezovala práva katolíků. Biskupové byli uvězněni. V důsledku mučení a nelidského zacházení zemřel v roce 1950 biskup Vasilije Aftenie a v roce 1955 biskup Liviu Chinezu. Protože hrozilo nebezpečí, že věřící zůstanou bez pastýřů schopných světit nové kněze, biskupové, kteří ještě žili ve vězení, se starali, aby Svatý stolec jmenoval jejich zástupce. V roce 1950, ještě před vypovězením apoštolského nuncia obdržel takové jmenování kněz Alexandru Todea. Krátce po svém vysvěcení však byl uvězněn a stal se svědkem mučednické smrti biskupa Liviu Chinezu.

Uniatká církev byla zrušena, kněží nesměli udělovat uniatům svátosti, ve zpovědnicích

„Jsem s vámi vždy přítomen v Eucharistii“

V roce 1972 obdržela dr. Anna Jasielska, vedoucí katedry fyziky na polytechnice ve městě Świątokrzyż v Polsku, pozvání na Mezinárodní konferenci fyziků ve Škole fyziků v Predealu v Rumunsku. Netušila, že si ji Bůh vybral jako nástroj, aby nám přinesla zprávu o jeho zázračné přítomnosti v církvi uniatů v Rumunsku.

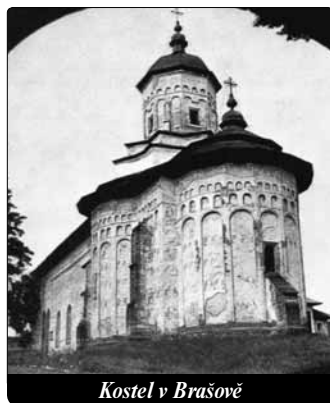
byla nainstalována odposlechová zařízení a náboženská praxe katolíků byla všemožně ztěžována. Papež Pius XII. reagoval na zprávy z Rumunska a celého komunistického bloku slovy: „**Mučednictví věřících na Východě, i když není vždy násilné, není o nic méně cenné než mučednictví prvních staletí.**“ Uniaté sestoupili do podzemí, ale ani v úkrytu nepřestali vzdělávat kněze, udílet svátosti a udržovat farní vztahy. Všechno se dělo v ilegalitě v úkrytu, byla to – jak se sama nazvala – „**Mlčící církve**“.

V roce 1964 došlo ke změně. Biskupové, kteří ještě žili, byli propuštěni a získali omezenou svobodu. Bydleli pod dohledem, nahlíželo se na ně jako na světské osoby, nesměli vykonávat žádné pastorační činnosti. I přes ohrožení udržovali styk s podzemní církví a skrze vatikánský rozhlas udržovali kontakt s životem Církve.

Annina mise

Do takovéto situace přijela Anna Jasielska v roce 1972 na konferenci fyziků v Predealu.

Sama pocházela ze Stanisławowa z prastaré uniatké

Kostel v Brašově

rodiny. Po celou dobu okupace se účastnila konspirační činnosti a také varšavského povstání, byla zocelena v obtížích pronásledování a celým srdcem oddána Církvi jako zasvěcený laik a cítila jako své poslání pomáhat Církvi v Rumunsku.

Styk s krajany v Bukovině k tomu dával příležitost. Anna se starala o mladé Poláky, kteří toužili studovat v Polsku. Prostřednictvím svých známých umožnila dvěma dívkám studovat polonistiku na Jagelonské univerzitě v Krakově. Každoroční prázdninové cesty do Rumunska jí dovozovaly rozšiřovat okruh známých a poznávat nová střediska nejen mezi polskými krajany. Požívala velké důvěry. Dovážela z Polska literaturu, liturgické nádoby a převážela je přes dvoji hranici, z toho jednu se SSSR, velmi vynalézavě. Její známý, který pracoval v místních podnikcích, dovedně ukládal do konzervových obalů křížky a růžence, které byly převáženy jako šunka rumunským přátelům. Anna sama se vždy ohýbala pod těžkým zavazadlem.

Spolupráce s podzemní církví se rozmáhala a Anna uznala za vhodné informovat o tom kardinála Wyszyńskiego, který měl zvláštní pověření Apoštolského stolce v církevních záležitostech pro celý komunistický blok.

Polský primas znal Annu od roku 1957, když z jeho iniciativy skupina osob chtěla obnovit předválečné akademické sdružení Obnova a začala organizovat každoroční Dny modliteb na Jasné Hoře. Anna patřila k této skupině, s vrozenou energií se zapo-

Anna Jasielska

jila do příprav a organizace těchto setkání, což vyžadovalo častý kontakt s iniciátorem. Když vytvořila kardinálovi situaci Církve v Rumunsku, prelát zaujal poněkud skeptický postoj. Za slabinu její spolupráce pokládal okolnost, že nezná rumunsky a nemá důkladnější znalosti o zemi a lidu, který tam bydlí. Nicméně udělil její práci pozhánání.

Z jeho podnětu začala studovat dějiny Rumunska a dobrá znalost francouzštiny jí umožňovala domluvit se dostatečně s Rumuny.

Tajemná adorační kaple

Nejcennější bylo, že si získala plnou důvěru rumunských katolíků uniatů. Odhalili před ní mučednictví biskupů, kněží a řeholníků, přestálé pronásledování a současné šikanování, ale také sílu rumunské podzemní katolické církve. Dověděla se mezi jiným, že rozpuštěná řeholní společenství, jakkoliv rozprášená a bez vnějších znaků řádové sounáležitosti, žijí svým povoláním a zachovávají věrnost modlitbě a řeholním slibům.

Jednou z takových společností bylo Dílo eucharistické adorace, jejímž charizmatem byla úcta k Nejsvětější Svátosti skrze ustavičnou adoraci a šíření této úcty mezi věřícími. Za komunistického režimu ztratily sestry svůj řeholní dům, kapli a možnost šířit úctu k Ježíši skrytému pod svátostnými způsoby. Neztratily však jeho přítomnost. Bůh

měl s tímto společenstvím své zvláštní plány, které překračují hranice lidského předvídaní a ukazují, do jak velké míry nejsou pro Boha překážkou zařízení, zákazy a restrikce Bohu nepřátelských systémů.

Dílo eucharistické adorace bylo rozpuštěno. Sestry se musely odívat světsky a každá zvlášť jít do práce. Jedna z nich zdědila po otci, profesoru na univerzitě v Bukurešti, velký byt s velkou knihovnou. Ubytovala se v něm a zajistila v něm ubytování ještě pro několik spolusester. Všechny pracovaly v civilním povolání, ničím se nelišily od světských žen. Jedna z nich, která po 10 letech těžkého věznění onemocněla, spravovala dům.

Po určitém čase se na jedné polici v knihovně objevila diskretní záclonka. Vypadalo to, jako by ukrývala malý bar. Ona však ukrývala Někoho, kdo se tam ukryl pod způsobou chleba. Obyvatelky domu trávily každou volnou chvíli před Ním a On jim udílel mimořádné milosti. Vybral si je, zbavené práv, pronásledované a přinucené skrývat své povolání, aby jim svěřil tajemství adorace, která není jen druhem modlitby, ale vstupem člověka na oběžnou dráhu té adorace, která představuje život Nejsvětější Trojice.

Člověk, který adoruje, velebí spolu se Synem Otce, s Otcem Syna, ve kterém má Otec zalíbení, a jejich vzájemná láska v Duchu Svatém splývá na něho, když v pokoře kontempluje nesmírnou lásku ukrytou v Eucharistii.

Kolem panoval despotismus komunistického systému, jeho nesmyslná hospodářská politika, maskovaná triumfalistickou propagandou, šedivý, upracovaný a beznadějný život lidí, a v srdci Bukurešti eucharistický Ježíš otevíral skupince sester nekonečné perspektivy Božích tajemství. Slova, která slyšely, sestry pečlivě zapisovaly, protože jim bylo jasné, že je budou muset předat dále, všem lidem, aby v nich probudily touhu stát se cititeli Nejsvětější Svátosti.

Podporoval je na dálku internovaný biskup Alexandru Todea, ke kterému našly tajný přístup. On udělil povolení přechovávat Nejsvětější Svátost v knihovně a seznamoval se s obsahem sdělení, která jedna řeholnice přijímala.

V jednom takovém mystickém zážitku padla slova: „Když vám bude velmi těžko, přijde pomoc z Polska a přinese vám ji žena jménem Anna.“

*(Pokračování)
Připravil -lš-*

Krojované ženy z Bukoviny

Další pokračování článku **Svitzelné dějiny katolíků v Anglii** uvedeme v příštím čísle.
Redakce Světla

Slova Pána Ježíše k rumunské řeholní setře během adorace v Bukurešti

Když mě prosíš tak upřímně, abych tě naučil adoraci, odpovídám s láskou i s radostí na vroucí prosbu tvou i všech duší, které chtějí opravdu adorovat.

V centru všehomíra stojím Já, věčné Slovo Otce, a promlouvám od počátku skrze dílo stvoření...

V centru lidstva stojím Já, vtělené Slovo. Od věčnosti promlouvám k světu skrze světlo evangelia a skrze lásku v Eucharistii. Ale lidstvo mě ani nezná, ani neuctívá, miluje více tmu než světlo, protože jeho skutky jsou zlé.

Jsem stále s vámi přítomen v Eucharistii jako Bůh a Člověk, Vykupitel a Vítěz skrze svou Krev. Ale lidé této doby ve mne nevěří a nevzdávají mi úctu. **A přítom vám říkám, že v tajemství víry, v oběti a svátosti oltáře se nachází jediná naděje na vykolení pro církev i pro lidstvo. Jediná záchrana je v adoraci.**

Klanění patří jen Bohu, Stvořiteli a Pánu všech věcí. Klaněním je uznáván, doceněn, veleben, milován, přijímán jako Počátek a Konec všehomíra, alfa a omega lidského života.

Lidé dnes uctívají mnoho božstev stvořených podle jejich pudů: pýchy, nečistoty a hledání pomíjející příjemnosti. A odmítají vzdávat úctu Bohu, nejvyšší Bytosti, Dokonalosti, Hodnotě, věčnému a absolutnímu Šťestí. Proto jejich starosti jsou marné, nenacházejí ve svých bůzcích uspokojení ani pokoj.

Ve jménu Otce, ve jménu věčné Trojice Já, Pravda – posvěcená krví z výšin nové Kalvárie – volám k tobě a ke každému člověku celého lidstva: **„Budeš se klanět Pánu, svému Bohu a jemu jedinému vzdávat hold. Já jsem tvůj Pán a Bůh. Nebudeš mít jiných Bohů mimo Mne!“**

(Dokončení)

LITVA SLAVÍ 400. VÝROČÍ MARIÁNSKÝCH ZJEVENÍ V ŠILUVĚ

Svatý otec jmenoval arcibiskupa Kolína nad Rýnem, kard. Joachima Meisnera, svým zvláštním legátem pro oslavy 400. výročí mariánských zjevení v Šiluvě na Litvě. Hlavní oslavy proběhnou ve dnech 13. a 14. září.

Šiluva je vedle Ostré Brány druhým nejdůležitějším mariánským poutním místem Litvy. Jeho kořeny sahají do roku 1608, kdy se P. Maria ukázala pastýřům a posléze kalvínskému katechetovi a celé vesnici (více viz Světlo 49/2007, strana 6). Zjevení se událo v době značného náboženského napětí, kdy velká část elit přestupovala na protestantismus. Události v Šiluvě se staly počátkem obrození katolicismu na Litvě. Zjevení označil za autentické papež Pius VI. dekretem ze 17. srpna 1775. Jde tak o nejstarší zjevení Matky Boží v Evropě, které církev oficiálně prohlásila za pravé.

Šiluva sehrála důležitou roli také v novějších dějinách, jako místo litevské národní identity za sovětské éry. V roce 1993 poutní místo navštívil Jan Pavel II. Na památku návštěvy vzniklo při kostele Panny Marie poutnické centrum, které nese jméno polského papeže.

Litva dnes patří mezi nekatolické země Evropy. K římské církvi se tam hlásí 79 % obyvatel.

Přípravné modlitby kněze ke mši svaté (5)

Prosba o Boží pomoc

Pane, pamětliv Tvého vši úcty hodného utrpení přistupuji k Tvému oltáři, ačkoliv jsem hříšník, abych Ti obětoval obět, kterou jsi poručil přinášet na Tvoji památku a pro naši spásu. Přijmi ji, prosím Tě, nejvyšší Bože, za svou svatou Církev a za lid, který sis získal svou Krví. A protože jsi chtěl mne hříšného ustanovit prostředníkem mezi Tebou a Tvým lidem, i když u mne nepoznáváš žádné znamení dobrých skutků, neodmítej mi alespoň víru v obět, která přináší odpuštění; ať se pro moji nehodnost nezmaří odměna spásy pro ty, za které ses stal výkupnou obětí. A jestliže chceš na nás milostivě shlédnout, předkládám Ti, Pane, také strádání lidu, ohrožené národy, nárek zajatců, bídu sirotků, potřeby putujících, zoufalství nuzných, slabosti starců, vzdechy mládenců, prosby panen a nářky vdov.

Ty se přece smilováváš nade vším a nezavrhuješ nic z toho, co jsi stvořil. Rozpomeň se, jaká je naše podstata; protože jsi náš Otec, protože jsi náš Bůh, nehněvej se na nás příliš a neuzavírej před námi své štědré nitro. Nepřednášime přece své prosby před Tvou tvář pro svou spravedlnost, nýbrž pro Tvé hojné milosrdenství. Vzdal od nás naše nepravosti a zapal v nás milostivě oheň svého Ducha.

Odejmi z našeho těla srdce kamenné a dej nám srdce z masa, aby Tě vroucně milovalo a z Tebe se radovalo, šlo za Tebou a z Tebe čerpalo. Prosíme, Pane, shlédni s laskavou tváří na svoji rodinu, která toužebně čeká na obět pro Tvé svaté jméno, a aby nikdo nepronášel marné sliby a žádná z proseb nepřišla nazmar, Ty sám nám vnukni prosby, které pak milostivě vyslyšíš a s radostí splníš. Amen.

Připravil -lš-

ÚVODNÍ PROSBA K ZÁSTUPNÉ MODLITBĚ ZA KNĚZE PŘEDE MŠÍ SVATOU

Všemohoucí a milosrdný Bože, jménem kněze, který se připravuje slavit Tvou nejsvětější Obět, přednáším Ti slova modliteb, která jsi vnukl svým svatým, a prosím Tě z celého srdce, abys na přímlyvu Matky Boží Panny Marie ovocem této modlitby naplnil jeho duši i srdce.

Před Boží láskou nemůžeš utéci. Když se před ní chceš schovat, už tě čeká v tvoji skrýši. — Můj Bože, jak jen můžeš tak jednat? Jedině proto, že tě pudí nekonečná láska. Proto mi dovoľ, můj Bože, abych to světlo, které pro mě každý den rozsvěcuješ, nazval SVĚTLEM Tvého nekonečného milosrdenství. Noční dobu, kterou mi daruješ k nezbytnému odpočinku, abych nazval DOBOU Tvého nekonečného milosrdenství. Jídlo a nápoj, které mi dáváš, JÍDLEM A NÁPOJEM Tvého nekonečného milosrdenství. A každou jinou věc, kterou jsi stvořil a udržuješ a kterou nám dáváš k uspokojení časných potřeb, to všechno se musí nazývat DAR Tvého nekonečného milosrdenství. I vzduch, který dýchám, a země, která mě nese, se musí nazývat VZDUCH A ZEMĚ Tvého nekonečného milosrdenství.

Vincenc Palotti

8. září: Narození Panny Marie

Tento svátek má svůj počátek v posvěcení kostela sv. Anny v Jeruzalémě v 5. století, v jehož vstupní hale je ještě dnes glazura Panny Marie jako malého dítěte. Podobně jako u Jana Křtitele i u Panny Marie začali věřící slavít den jejího narození, a to devět měsíců po jejím neposkrveném početí.

Liturgie sahá k motivu radosti, jak to vyjadřuje závěrečná mešní modlitba: „Napln nás radostí z narození Panny Marie, neboť ona je jako ranní červánky a znamení spásy pro celý svět.“

Motiv této radosti září v Novém zákoně podobně jako při zprávě o Ježíšově narození v Betlémě. Proroctví „Raduj se, dce-ro síónská!“ se naplnilo. Světlo Syna dopadá i na Matku, která se pro nás stává „Příčinou naší radosti“.

Oslavujeme tedy účast Matky na mesiánské radosti. Při srovnání Evy a Marie konstatuje sv. Justin protiklad smutku a radosti. Maria je skutečnou Matkou živých.

Jak biblický obraz Marie, tak její význam pro naši spásu zdůvodňuje, proč je pro nás Příčinou naší radosti. Je to jak její neposkrvenost, tak její zářivý příklad a její blažená funkce „Služebnice Páně“ při uskuteč-

nění díla spásy k prospěchu celého lidstva. Jako Matka Boží probouzí Maria radost v člověku především svou rolí v díle vykopení. Jako nad Neposkrvenou jásá nad ní Církev pro vítězství milosti nad zlem, tak je Nanebevzatá pro nás příslibem naplnění cíle určeného pro všechny lidi. Ani všechny mariánské hymny a písně nestačí náležitě vypovědět, čeho se lidstvu dostalo skrze tuto jedinečnou postavu dějin spásy.

Usmívající se Matka nám však také klade otázku: Jak my přispíváme k rozmnožení radosti ve světě? Jsme schopni a ochotni obveselit druhé, být posly radosti? Svatý František, vždy „radostný bratr“, tomu velmi dobře rozuměl a s ním i mnoho nekanonizovaných svatých. Křesťan nepotřebuje výrobky „zábavního průmyslu“, aby se rozveselil a přivedl k radosti i druhé. Darující a odpouštějící láska, být člověkem i pro druhé, modlitba, rozjímání, milost svátosti a v neposlední řadě úcta k Panně Marii, to jsou skutečné prameny radosti, a ta je podle proroka Nehemiáše pravý „zdroj naší síly“ (Neh 8,10).

*Podle Georg Söl:
Ursache unserer Freude,
Regensburg 1981
Překlad -lš-*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

a umím si představit, že tyto příklady mohou vyvolávat také rozpaky nebo dokonce i úsměšky. Nejedná se však o výmysly či zbožné sny autorů, nýbrž o konkrétní případy ze života skutečných osob. Jak by to asi vypadalo, kdyby tito světcí dnes žili mezi námi v českých a moravských diecézích a farnostech? Asi by to neměli lehké a není vyloučeno, že by naráželi. Vždyť ještě dnes existují farnosti, kde není dovoleno (!) k přijetí eucharistického Spasitele pokleknout. V době, kdy může pro Eucharistii každý natáhnout ruku, připadá mnoha věřícím zcela nepochopitelné, proč by měli chovat úctu k posvěceným kněžským rukám.

Zcela mimoděk mě napadají slova, která zazněla ve Smetanově siní v roce 1947 při slavnostní akademii na počest Štěpána Trochty v předvečer jeho biskupského svěcení: „Inu, milý hochu, jsou už jiné časy, jiné mravy dnes a pozměněná víra. Nebe se už dnes tak často neotvírá. Mají už tam asi dost těch zbožných sluhů. Nu a tobě zbožnost pořád ještě k duhu?“ To byla ovšem slova, jimiž se ďábel vysmíval vězni, který se v Dachau ocitl už na hromadě mrtvol. Ano. Existovaly vnější projevy upřímné a vroucí zbožnosti, které už nám opravdu nejdu k duhu. Co se vlastně změnilo? Ten, komu byly tyto projevy zbožnosti adresovány, nebo ti, kteří mají svou zbožnost projevovat?

O jedné věci jistě nemusíme pochybovat. Že právě ty projevy zbožnosti, se kterými bychom se dnes těžko vyrovnali, byly tehdy našemu Bohu a Pánu velice milé, protože ty, kteří mu vzdávali úctu pro nás tak neobvyklým způsobem, zahrnul tolika milostmi, že z nich dodnes čerpáme i my.

Tim nemá být řečeno, že se od nás požaduje, abychom líbali schoody, po kterých sestupoval kněz nesoucí Eucharistii nemocným. Ani ti, kteří to dělali, nedělali to proto, že to u někoho viděli nebo že jim to někdo doporučil. Toto dnes tak neobvyklé chování se zrodilo zce-

la spontánně jako exploze jejich tak velké víry, tak hluboké úcty a tak horoucí lásky k Pánu Ježíši, že si o nich sotva umíme udělat představu. Taková víra a úcta sama o sobě není žádný extrém, tím méně výstřelek, nýbrž je to něco, co by pro každého věřícího katolického křesťana mělo být pochopitelné. Když si však svatou Kateřinu Sienskou nebo svatého Františka z Assisi představíme vedle některých současných věřících, kteří právě přijali Eucharistii, ani se nechce věřit, že by jedni i druhí věřili ve stejného Pána a jeho reálnou přítomnost v Eucharistii. Dříve i dnes je v ní skutečně přítomen Pán, který je věčný a nejvyšší svatý Bůh a jistě se nijak nezměnil. Změnil se náš pohled na Boha. Naše víra už nemá onu sílu, aby v nás probudila potřebnou úctu, a bez takto „zhodnocené“ víry nemá láska svou živnou půdu. Je jako semeno, které padlo na okraj cesty nebo na skálu. Jsme tak bláhoví a zaslepení, jako člověk, který dostal obrovský diamant, ale je mu líto se na něho doopravdy zadívat a spokojí se s tím, že je to v podstatě jen uhlí.

Začteme-li se však bez předsudků do Ježíšových slov, jimiž Conchitě Armidě vysvětluje, co je kněz a kněžský stav, a upřímně se nad nimi zamyslíme, přestane nám mnohé chování světců připadat extrémní anebo přehnané a začneme chápat, že oni světcí svým chováním vlastně prakticky ilustrovali to, co Ježíš popisuje výmluvnými slovy. Jestliže sám Svatý otec mluví o tom, že liturgii je třeba vrátit ráz a vědomí posvátna, je to vlastně velmi šetrně a velmi opatrně vyslovená výtku na adresu těch, kteří liturgické změny konkretizovali: nesledovali dostatečně to nejpodstatnější, aby změny upevňovaly víru, prohlubovaly a vyjadřovaly úctu a rozhojňovaly lásku. Posvátno bledne tam, kde se ztrácí úcta. Mnohé dnes zcela běžné chování v chrámu a při bohoslužbách by si oni světcí neuměli ani představit, nikdy by si je nedovolili, jinak by

si to vyčítali přímo jako hřích. To platí nejen o světcích středověku, ale i o těch, kteří byli ještě nedávno našimi současníky. V tom, co jsme si navykli a vymohli propter duritiam cordis („pro tvrdost srdce“), zatím nikde Bůh neprojevil své zalíbení a žádným zázrakem to neschválil. Měli bychom se tedy spíše držet toho, co je po staletí osvědčené, a prosit Pána: „Ved mě cestou odvěkou!“

Napsala nám jedna žena z Německa: „Co máte pořád proti přijímání na ruku? Já nejsem kojenec, abych se dávala krmit, a moje ruka má stejnou důstojnost jako můj jazyk.“ Ta paní má pravdu, pokud se pohybuje jen ve velmi úzkém kruhu svého vlastního já. Její omyl spočívá v tom, že nevidí také to, co je mimo ni a co si zaslouhuje její opravdovou úctu. Její ruka zaslouhuje opravdu stejnou úctu jako její jazyk, ale existují ruce, které mají větší důstojnost než její ruce, protože jsou to ruce, které si sám Bůh oddělil od ostatních a posvětil si je pro svou službu. Posvětil je, protože to pokládal za nezbytné, aby skrze tyto ruce mohl na její jazyk a odtud do jejího srdce sestoupit Ten, který nekonečně přesahuje každou lidskou důstojnost a padají před ním na tvář všechny trůny a panstva, cherubové a serafové. Byly doby, kdy prorok zvolal: „Běda mi, musím zemřít, protože jsem viděl Nejvyššího!“ Dnešní člověk by klidně prohlásil: „Viděl jsem Boha, no a co?“ Není-li rozdíl mezi posvěcenou a neposvěcenou rukou, není rozdíl mezi knězem a laikem, není rozdíl mezi povoláním a povoláním, a pak také není divu, že nemáme kněžskou povolání.

Zcela jiný příklad nám ukazují manželé Martinovi. Jejich blahorečení v říjnu bude zaslouženou oslavou tradiční katolické rodiny, vznešenosti domácí církve a nezbytnosti domácí evangelizace. Tito rodiče nevěděli ještě nic o psychologii dítěte. Z čeho se naučili umění vychovat nejen slušného člověka a občana, ale přímo světce? Z evangelia a jeho praktické aplikace v životech svatých.

Jejich „pedagogika“ je závazným vzorem pro všechny katolické rodiny. Tito rodiče měli opravdovou úctu k tomu, co je svaté. Možná, že někteří rodiče by řekli, že otec Martin svou dcerušku rozmazloval. Mnoho je rodičů, kteří své děti rozmazlují, ale je rozdíl v tom, v čem toto „rozmazlování“ spočívá. Oni je rozmazlují ze svého sobectví, protože si z dítěte udělali svou živou hračku, kupují si jeho přízeň a nakonec z něho vychovávají sobce. Otec Martin však své dítě „rozmazloval“ tím, že mu svým jednáním co nejkonkrétněji představoval obraz Boha Otce a způsob, jakým se Bůh chová k nám lidem. Jeho královnička jako učitelka Církve učí tomu, čemu se naučila u svého otce. Podstatu toho, co se nejmladší učitelka Církve učila o nejdobrotivějším a nejmilosrdnějším Bohu, o bezmezné dětské důvěře v něho, to všechno nikoliv vyslechla, ale odpozorovala od svého otce. To, co bylo výše řečeno o nezbytnosti úcty k Eucharistii a posvátnu, platí obdobně i o nezbytnosti úcty k dítěti a člověku. Nic většího nemůže člověk na tomto světě vykonat, než když svým živým příkladem vtiskne svému potomku nejvyšší důstojnost: živou podobu živého Boha. Ale také nic důležitějšího zde na zemi nemá na starosti. O každém křesťanském rodiči platí Pavlova slova: „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium.“ Není divu, že rodina Martinova se stala doslova semeništem povolání k zasvěcenému životu.

Co nejdříve by měla být vynesena na oltář také matka Markéta, matka velkého vychovatele mládeže svatého Jana Boska. Je tu zajímavá paralela. V obou případech bylo dosaženo „nadprůměrných“ výsledků, a to dokonce v neúplné rodině: otec vdovec vychoval Bohu zasvěcenou svěřiči a matka vdova Bohu zasvěceného světce, v obou případech podle jediné příručky – evangelia. Jak obdivuhodné jsou způsoby a zázraky Ducha Svatého! Není to velký a významný námět pro přípravu snoubenců?

-/š-

Neděle 7. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Z pokladů duše 8.08 Evangelium (P) 8.15 Harfa Noemova (13. díl) 8.35 Hornolidečsko 8.45 Otevřete nám dveře milosrdenství 9.15 Na Suché louce 9.30 Mše svatá z katedrály v Hradci Králové (P) 11.00 Pro vita mundi (98) - PhDr. Jiří Pořízka BSc, GCLJ 11.40 Evangelium 12.00 Angelus Domini 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Ruckí (2. část) 13.05 Na koberečku 13.20 Campianus Brno 14.45 Znovuzrození národa 15.45 Noční univerzita 16.45 V posteli 17.35 Ve jménu Ježíše 18.05 Krásy Čech a Moravy 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Popelka Nazaretská 21.35 Brazílie - Volání Boha 22.00 Kulatý stůl 23.30 První čtení 23.55 Evangelium 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 8. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Domov pro všechny 8.35 Cesty za poznáním 9.00 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi 10.00 Znovuzrození národa 11.05 Pro zdraví 11.15 Octava dies 11.45 Przypadki Zwiero (8. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.05 Pro vita mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 12.40 Presence 14.00 Hornolidečsko: Střelná 14.15 Hlubinami vesmíru 15.10 Cesty za poznáním: Kuba 16.05 Harfa Noemova (13. díl) 16.25 Kaple v poušti 16.40 Nárožní kámen 17.30 Žít cestou (8) - Velikonoční zastavení v Litomyšli 18.05 Vysoké Tatry 18.35 Przypadki Zwiero (9. díl) 18.45 Domov pro všechny 19.25 Pro zdraví 19.35 Cesty za poznáním 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy (P) 20.50 Na koberečku (49) 21.05 V posteli 22.15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Hřích jako narušení lidství 23.15 Popelka Nazaretská 00.35 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 9. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy 8.45 Na koberečku (49) 9.00 Pro vita mundi (98) - PhDr. Jiří Pořízka BSc, GCLJ 9.40 Cesty za poznáním 10.10 Noemova pošta (srpen 2008) 11.40 Przypadki Zwiero (9. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.05 Credenc na Táboře 13.05 Cesty za poznáním: Kuba 13.55 O Václavovicích 14.35 Zpravodajské Noeviny 14.45 Domov pro všechny 15.15 Octava dies (492) 15.40 Žít cestou (8) - Velikonoční zastavení v Litomyšli 16.00 Kaple v poušti 16.20 Hornolidečsko: Střelná 16.35 Krásy Čech a Moravy 17.20 Harfa Noemova (13. díl) 17.40 Cesty za poznáním 18.10 Dětská televize 2008 18.35 Przypadki Zwiero (10. díl) 18.50 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 19.45 Kaple v poušti 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (24) 21.10 His-

torie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg (P) 21.45 Krásy Čech a Moravy 22.30 Octava dies (492) 23.00 Vysoké Tatry 23.25 Pro vita mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 00.05 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 10. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Na koberečku (49) 8.15 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 9.10 Pro vita mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 9.55 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. (P) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.05 Pro zdraví 12.15 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 13.10 Misijní magazín (24) 14.30 Cesty za poznáním: Kuba 15.30 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko 16.00 Hornolidečsko: Střelná 16.20 Domov pro všechny 16.50 Vysoké Tatry 17.20 Harfa Noemova (13. díl) 17.40 GOODwillBOY 18.10 Kaple v poušti 18.25 Zpravodajské Noeviny 18.35 Przypadki Zwiero (11. díl) 18.45 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve II. světové válce 19.25 Závodí nepatří na silnici 19.35 Octava dies (492) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Harfa Noemova (14. díl) (P) 20.30 Semínka Božího slova 21.05 Pro zdraví (P) 21.15 Krásy Čech a Moravy 22.05 Brazílie - Volání Boha 22.25 Noemova pošta (srpen 2008) 00.05 Z pokladů duše 00.10 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 11. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Nárožní kámen 8.35 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, OCarm. - Hřích jako narušení lidství 9.35 Pro zdraví 9.50 Semínka Božího slova 10.20 Cesty za poznáním 10.45 Krásy Čech a Moravy - Loket 11.10 Brazílie - Volání Boha 11.30 Závodí nepatří na silnici 11.40 Przypadki Zwiero (11. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.05 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko 12.40 Otazníky na téma: Pěstounská péče 14.10 GOODwillBOY 14.40 Harfa Noemova (14. díl) 15.00 Rok na Svatém Hostýně 16.00 Pro vita mundi (98) - PhDr. Jiří Pořízka BSc, GCLJ 16.20 Krásy Čech a Moravy 17.05 Na koberečku (49) 17.25 Hornolidečsko: Střelná 17.40 František Peňáz 18.05 Na koberečku (49) 18.25 Farní pouť ve Zlíně 18.35 Przypadki Zwiero (12. díl) 18.45 Pro zdraví 18.55 Cesty za poznáním 19.25 Dětská televize 2008 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (99) - MUDr. Jiří Holásek (P) 20.45 Na

DĚKOVNÁ POUŤ

Za dar Motu proprio Summorum Pontificum u příležitosti 1. výročí jeho platnosti vzdáme Pánu díky a chválu na pouť **k Panně Marii Hostýnské v sobotu 13. září**. Děkovnou mši svatou v tradičním ritu bude slavit v poutní bazilice P. Marcel Tesarčík ve 14 hodin. Zveme všechny milovníky starobylé liturgie.

koberečku (49) 21.00 Octava dies (492) 21.30 Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny 22.30 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve II. světové válce 23.10 Kaple v poušti 23.30 Historie válečného letectví (5. díl): Americké letectvo vrací úder, Kurz se obrací 00.05 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 12. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Pro vita mundi (68) - Mgr. Pavel Ciprys 9.00 Kaple v poušti 9.25 Farní pouť ve Zlíně 9.35 Misijní magazín (24) 10.40 Cesty za poznáním 11.00 Uvítací ceremoniál na pražském letišti Orly 11.40 Przypadki Zwiero (12. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.10 Kaple v poušti 12.30 Přijetí papeže Benedikta XVI. u prezidenta Nicolase Sarkozyho v Paříži 13.30 Kulatý stůl na téma: Adopce na dálku 15.00 Vysoké Tatry 15.20 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve II. světové válce 16.00 Rok na Svatém Hostýně 17.00 Setkání papeže Benedikta XVI. se zástupci židovské komunity v Paříži 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Kaple v poušti 18.35 Przypadki Zwiero (13. díl) 18.45 Octava dies (492) 19.15 Společná modlitba nešpor a setkání s mladými lidmi 21.30 Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny 22.30 Misijní magazín (24) 23.35 Apoštolská cesta papeže Benedikta XVI. ve Francii 00.05 Závěr vysílání, poslech Proglasu

Sobota 13. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Cesty za poznáním (P) 8.30 Ve jménu Ježíše (1. díl): První dobrodružství křesťanů 9.00 GOODwillBOY 9.30 Brazílie - Volání Boha 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.00 Mše svatá na prostranství před Invalidovnou v Paříži (P) 12.25 Nezděné město 12.55 Domov pro všechny 13.30 Credenc na Táboře 14.20 Misijní magazín (24) 15.20 Pro vita mundi (99) - MUDr. Jiří Holásek 16.05 Rok na Svatém Hostýně 17.00 Pro zdraví 17.10 Krásy Čech a Moravy 17.55 Harfa Noemova (14. díl) 18.15 Přilet papeže Benedikta XVI. do Lurd 19.30 Kuklík a sova Vihuela (1. díl): Jezvec na houbách 19.45 Zpravodajské Noeviny 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 První čtení (P) 20.30 Mariánský světelný průvod na náměstí Panny Marie Růžencové v Lurdech 22.00 Noční univerzita: P. Michal Slavík - Setkání u studny 23.00 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 23.55 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Poselství Královný míru

„Drahé děti!

I dnes vás volám k osobnímu obrácení. Vy buďte těmi, kteří se budou obracet a svým životem svědčit, milovat, odpouštět a přinášet radost Vzkříšeného v tomto světě, kde můj Syn zemřel a kde lidé necítí potřebu, aby Ho hledali a svým životem objevovali. Vy se klanějte a ať vaše naděje bude nadějí těm srdcím, která nemají Ježíše. Děkuji vám, že jste přijaly moji výzvu.“

Medžugorje, 25. 8. 2008

KRÁLIKÝ - ZÁŘÍ 2008

Od pátku 12. 9. do neděle 14. 9. budou probíhat **exercicie pro maturanty a studenty**, které povede P. Piotr Nowicki, redemptorista. Začátek je první den v 18.00 hodin.

Bližší informace o ubytování a ceně na tel. 465 631 178 nebo na www.poutnidum.cz nebo na www.kraliky-klaster.cz.

V sobotu 20. 9. bude Sportovní den, který začne ve 13.30 hodin dětskou mší svatou.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí:

13. 9. 2008 - pouť do Neratova autobusovou dopravou z Hradce Králové • **6.-9. 10. 2008** - duchovní obnova s P. ThLic. Bohumilem Kolářem, Marianum - Janské Lázně • **30. 9. 2008** - Výlet do Plzně - návštěva biskupství a meditační zahrady, prohlídka města a katedrály, cena: 260 Kč (doprava) • **9.-12. 10. 2008** - prodloužený víkend pro seniory s programem, Marianum - Janské Lázně.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 nebo 739 925 941.

TROUBENÍ NA POPLACH

Největší propotrátová organizace v USA trubic na poplach proti kandidátovi na prezidentský úřad Johnu McCainovi, který je známý svým odmítavým postojem k potratům. Tento kandidát slíbil, že v případě svého zvolení bude jmenovat takové soudce, kteří nebudou chtít svůj soukromý názor prosazovat jako zákon. Potratový zákon byl v USA přijat v 70. letech proti vůli většiny obyvatel pouze rozhodnutím Nejvyššího soudu.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 7. 9. - 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 33,7-9

Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9

Odp.: 7c-8a (Kěž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!)

2. čt.: Řím 13,8-10

Ev.: Mt 18,15-20

Slovo na den: *Kárej mezi čtyřma očima.*

Pondělí 8. 9. - svátek Narození Panny Marie

1. čt.: Mich 5,1-4a nebo Řím 8,28-30
Ž 13(12),6ab.6cd

Odp.: Iz 61,10 (Radostí jásám v Pánu.)

Ev.: Mt 1,1-16.18-23

Slovo na den: *Naplnilo se, co řekl Pán.*

Úterý 9. 9. - nez. pam. sv. Petra Klavera

1. čt.: 1 Kor 6,1-11

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 6,12-19

Slovo na den: *Sestoupil z hory.*

Středa 10. 9. - nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Kor 7,25-31

Ž 45(44),11-12.14-15.16-17

Odp.: 11a (Slyš, dcero, pohled a naslouchej.)

Ev.: Lk 6,20-26

Slovo na den: *Blahoslavení, kdo nyní hladovíte.*

Čtvrtek 11. 9. - ferie

1. čt.: 1 Kor 8,1b-7.10-13

Ž 139(138),1-3.13-14ab.23-24

Odp.: 24b (Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!)

Ev.: Lk 6,27-38

Slovo na den: *Prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí.*

Pátek 12. 9. - nez. pam. Jména Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 9,16-19.22b-27

Ž 84(83),3.4.5-6a+8a.12

Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!)

Ev.: Lk 6,39-42

Slovo na den: *Trám.*

Sobota 13. 9. - památka sv. Jana Zlatoustého

1. čt.: 1 Kor 10,14-22

Ž 116B(115),12-13.17-18

Odp.: 17a (Přinesu ti oběť díků, Hospodine. Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 6,43-49

Slovo na den: *Pokladnice.*

Muzeum Matice svatokopečké, umístěné v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce v chodbě u Bolestných schodů, je **otevřeno každou nedělí od 12 do 17 hodin**. Vstup ambitem od kláštera Norbertinum.

Matice svatokopečká pořádá v neděli 21. září 2008 svou 13. pouť. Od 13 hodin proběhne valná hromada ve Francouzském sále svatokopečké fary a po ní v 15 hodin bude sloužena v bazilice mše svatá za živé a zemřelé členy Matice svatokopečké - celebrant P. Gereon T. Biňovec, OPraem.

„Zázračná medailka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč, střední (16 mm) - 1450 Kč, velká (19 mm) - 2300 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolkerova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. - 13. ZÁŘÍ 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 9.	PO 8. 9.	ÚT 9. 9.	ST 10. 9.	ČT 11. 9.	PÁ 12. 9.	SO 13. 9.									
Antifona	1028	1148	1493	1681	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1494	1682	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1734	1953		
Antifony	1030	1149	1494	1682	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	813	914	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1495	1683	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1495	1683	1065	1186	1499	1688	1095	1218	1111	1235	1735	1954		
Prosby	1033	1153	1655	1872	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1724	1943		
Závěrečná modlitba	714	806	1495	1683	1065	1687	1499	1688	1096	1219	1112	1689	1500	1690		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	792	890	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1495	1684	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1496	1684	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	714	806	1495	1683	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 6. 9.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1497	1685	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1507	1698
Antifony	1025	1144	1040	1159	1498	1686	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1500	1691
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1661	1878	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1500	1691
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1498	1686	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1502	1693
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1498	1686	1074	1196	1499	1688	1105	1229	1121	1246	1503	1693
Prosby	1028	1147	1043	1163	1664	1881	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1503	1693
Záv. modlitba	714	806	714	806	1495	1683	1075	1687	1499	1688	1106	1230	1122	1689	1506	1697
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 13. 9. • 20. 9. • 4. 10. • 11. 10. • 18. 10. • 25. 10. • 8. 11. • 29. 11. • 6. 12. • 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

**LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ
ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2008-2009**

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farnosti s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti.

Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 110 x 170 mm, 194 stran, 75 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZÁZRAČNÉ OBRAZY PANNY MARIE

Stolní kalendář s fotografiemi obrazů a soch Panny Marie, které jsou uctívány na poutních místech v Čechách a na Moravě.

Cor Jesu • 58 Kč

**MISCELLANEA JESUITICA I. • ODVAHA
K MEZERÁM**

Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Představujeme vám první knihu z ediční řady Refugia Societas – *Miscellanea jesuitica*, věnovanou ignaciánským tématům. Obsahuje troji část: historickou, filozofickou a teologicko-spirituální. Tento titul obzvláště podtrhává zkušenost exercicií.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 132 x 205 mm, 224 stran, 180 Kč*

KTERÝ BOHÁČ BUDE SPASEN?

Klement Alexandrijský • Z řečtiny přeložila Monika Recinová

V češtině dosud nepublikovaný spis řecky písícího církevního otce Klementa Alexandrijského. Ten si za základ svého komentáře vzal evangelijní příběh o setkání Ježíše s bohatým mladíkem z Markova evangelia (Mk 10,17-31), který volně cituje spolu s následným Ježíšovým rozhovorem s učedníky na téma majetku. Interpretace tohoto biblického úryvku je vynikající ukázkou syntézy a propojení živé víry s kulturou slova a vzdělaností, která odpovídá moudrosti.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Váz., 125 x 206 mm, 70 stran, 95 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.